

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени. Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на народната просвета съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА СЕДМА
БРОЙ 3
НОЕМВРИ 1942

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ПЪРВИ СНѢГЪ

Хайде, деца, стига сте се гушили въ топлия стай! Излизайте навън! Отъ какво ви е страхъ? Отъ студа ли? — Не бойте се! Студътъ не е страшенъ, когато човѣкъ е облѣченъ. Облѣчете се добре и хайде елате да направимъ снѣженъ човѣкъ.

Първиятъ снѣгъ падна. Бързайте, докато не се е стопилъ. Ще направимъ единъ голѣмъ човѣкъ! Ще му сложимъ морковъ за носъ, ще втикнемъ въ устата му старата дѣдова лула, ще му пхнемъ въ рѣцетѣ една голѣма метла и ще го пратимъ да мете двора на съседитѣ. Съгласни ли сте? — Хайде! Бързо!

Ето, снѣжниятъ човѣкъ е вече готовъ! Вижте го само, колко е смѣшенъ! Децата го замѣрватъ съ топки, но той не може да ги подгони, макаръ че снѣжното му сърдце тупти отъ ядъ и болка.

Слънцето се издига високо, прониква презъ гѣститѣ облаци и се усмихва на снѣжния човѣкъ. — Много си подрагилъ, драги! Такива приятели като тебе стоятъ по-дълго презъ зимата, а сега хайде, вземай си дрипитѣ и да те нѣма. — Снѣжниятъ човѣкъ се млъчи да държи здраво метлата, но тя скоро пада отъ ръката му. Главата му се наклонява и лулата се намира при метлата.

Отъ снѣжния човѣкъ остана само хубавия споменъ. — Но, скоро ще навали новъ снѣгъ, тогава ще направимъ новъ човѣкъ. Хемъ по-голѣмъ и по-хубавъ! А до него ще сложимъ една мечка. Снѣженъ човѣкъ и снѣжна мечка! — Хайде, бабо Мецо, да ни покажешъ, какъ младитѣ булки мѣсятъ хлѣба! Хоппа! Хоппа!

Първиятъ снѣгъ се стопи. Скоро ще навали новъ, пухкавъ, бѣлъ снѣжець.

НА СЕЛСКАТА ЧЕШМА

СЕЛО

Сега надъ родното ми село дъждътъ приспивно рѣмоли и презъ полята пѣтъ поели, скрибуцатъ есенни коли.

Най-бедната отъ всички хижи това е нашта хижа тамъ, и край огнището огриженъ баща ми е приседналъ самъ.

Унесена въвъ дръмка блага, до него котката преде, а мама прѣсна пита слага въвъ подницата да пече.

Сега си спомня тя за мене — къде ли скитамъ по свѣта, и нейнитѣ сълзи солени полека капятъ въ пепельта.

Славчо Красински

УМНОТО ВРАБЧЕ

Седи въ гнѣздото стариятъ врабець и учи сина си на умъ и разумъ. Учи го какъ да се пази отъ опасности, а най-вече отъ хората.

Като видишъ, че нѣкое момче се навежда да взема камѣкъ отъ земята, да знаешъ, че ще те замѣрва съ него. Хвъркни веднага, преди момчето да се е изправило.

— Добре, татенце, но ако момчето си е напълнило предварително джебоветѣ съ камѣни, тогава какво да прави?

— Щомъ си толкова досѣтливо, ти не се нуждаешъ повече отъ моитѣ съвети! Литни тогава по свѣта и прави, каквото те е Господъ научилъ!

И бащата изпрати отъ гнѣздото своя уменъ синъ.

Огнѣтъ не се изгаря, водата не се удавя, вѣтрѣтъ не се удушавя и истината не умира.

Безъ Бога нѣма добрина.

Който те хвали много, дай му пара и после бѣгай отъ него!

Ваньо, Пенка, Радка и Васко седѣха наведени надъ книгитѣ. Нито приказваха, нито учеха.

Майка имъ отвори вратата. — Каква е тази тишина?... като никога!...

Никой не отговори.

— Защо мълчите?... Какво се е случило?...

Ваньо въздѣхна.

— Ама кажете най-сетне какво има?

— Гогови си купили автомобилъ!

— Е, та какво?

— И ние искаме да имаме!

— А, ето каква била работата.

Мѣка ви е, че нѣмаме автомобилъ. И нито ви се учи, нито ви се играе. Ами, че това е най-лесното!... Кажете на баща си и той ще ви купи. Децата наскачаха.

— Мамо, истина ли? Ахъ, колко ще бѣде хубаво! Значи татко може да ни купи автомобилъ? Боже мой, кога ще си дойде татко?... Колко е часа?

Едвамъ изтраяха до вечерята. Стояха като на тръни и при най-малкия шумъ трепваха. Щомъ баща имъ отвори вратата, децата се втурнаха къмъ него.

— Татко, нали ще ни купишъ автомобилъ?... Кажете, татко? Гогови си купили!... и ние искаме да имаме!

— Автомобилъ ли? На Гого баща му е търговецъ и постоянно пѣтува. Трѣбва му, а на насъ за какво ни е?

— Какъ за какво?... Да се возимъ!... — развикаха се децата.

— Къде ще се возимъ? Нали си правимъ всѣка недѣля екскурзия изъ планината, край рѣката.

— Е, ама съ автомобилъ е друго, може и по-далече да отидемъ.

— Ако имаме автомобилъ, азъ ще обиколя свѣта. Какви хубави нѣща има по другитѣ страни! — рече Ваньо.

— Ти ще обикаляшъ свѣта, пѣкъ ние ще седимъ тука и ще те чакаме! — развика се Васко. — Къде ще ходишъ по свѣта? Ами голѣмитѣ рѣки, ами моретата?... Какъ ще ги преминешъ?

— А ти какво би направилъ, ако имаме автомобилъ?

— Ще возя хората и ще печеля пари. А имамъ ли пари, мога да си купя всичко, каквото поискамъ. Ще стана богатъ и тогава ще обикалямъ свѣта.

— Вижъ го ти, ще събиратъ пари!... А ние да не се ли возимъ? И азъ искамъ автомобилъ.

— На тебъ пѣкъ за какво ти е?

— Ще ходя на пазаръ съ мама, да не се изморява съ тежитѣ мрежи и ще се разхождамъ съ приятелитѣ си.

— Азъ пѣкъ нито по свѣта ще обикалямъ, нито пари искамъ да печеля. Ще разведдамъ всички бедни другарки, всички болни дечица, немощни старици, които не могатъ да ходятъ. Да видятъ колко е хубава нашата страна.

— Браво, Радке, ти имашъ добро сърдце. Но вие всички

имате хубави желания и азъ вѣрвамъ, ще ги изпълните. Нѣ е лошо тогава да си купишъ и ние автомобилъ. И това ще стане, а сега да вечеряме, че съмъ гладенъ и уморенъ отъ работа, пѣкъ и вие трѣбватъ да си лѣгате рано, утре да сте бодри за училище. А пѣкъ за автомобилъ, все нѣкакъ ще те нареди. Само че ние сме много, вие четиримата и ние съ майка ви, за насъ трѣбва голѣма кола. Но здраве да е. Може да спечеля пари отъ лотарията и изведнажъ да станемъ богати. Тогава веднага ще купя автомобилъ. Но да не мислимъ за това. Сега да вечеряме. А отъ утре всички ще се заловимъ здраво за работа, та да спечелимъ пари за автомобилъ.

Децата седнаха весели на трапезата, ядоха съ охота и радостно продължаваха да кроятъ планове, какво ще правятъ, като си купятъ автомобилъ. **Вѣра Бояджиева-Фолъ**